

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/142/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315213383
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8315213383.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu Prima Banka Slovensko a.s. Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému M. I., G.. XX.X.XXXX, E. K. C. XXXX/X, XXX XX A., zastúpenému advokátom Mgr. Michalom Gargulák, so sídlom Kpt. Nálepku č. 8, 071 01 Michalovce, o zaplatenie 1.550,57 eura s príslušenstvom, takto o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 5C/618/2015 - 119 zo dňa 20.6.2017

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania.

Priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.322,11 eura s 8% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 11.7.2013 od zaplatenia v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a o náhrade trov rozhodol tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 70 %.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca podal dňa 25.11.2015 na súd žalobu, ktorú upresnil podaním doručeným dňa XX.XX.XXXX, ktorou žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie istiny 1.454,29 eura, úroku 94,62 eura, úroku z omeškania 1,66 eura, úroku vo výške 12,9 % ročne zo sumy 1.954,29 eura od 12.7.2013 do 28.8.2015, úroku vo výške 12,9 % ročne zo sumy 1.454,29 eura do 29.8.2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.954,29 eura a zo sumy 94,62 eura od 12.7.2013 do 28.8.2015, úroku z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1.454,29 eura a zo sumy 94,62 eura od 29.8.2015 do zaplatenia a na náhradu trov konania.

Žalobu odôvodnil tým, že dňa 7.11.2012 uzatvoril so žalovaným Úverovú zmluvu č. XXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 2.000 eur. Poskytnutý úver sa žalovaný zaviazal splatiť v pravidelných anuitných splátkach, pričom počet a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Celý úver bol povinný žalovaný splatiť do 18.10.2022. Po vyčerpaní úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti a preto listom zo dňa 18.6.2013 bol vyzvaný na predčasné splatenie úveru. Po zosplatení úveru žalovaný uhradil žalobcovi sumu 500 eur, ktorá bola započítaná na istinu úveru.

Podanou žalobou žalobca uplatnil istinu úveru 1.454,29 eura, úrok 94,62 eura a úrok z omeškania 1,66 eura. Taktiež uplatnil aj úrok vo výške 12,9 % ročne z istiny 1.954,29 eura od 12.7.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne z istiny 1.954,29 eura a z nezaplatených úrokov 94,62 eura od 12.7.2013 do zaplatenia a náhradu trov konania.

Súd konštatoval, že žalovaný potvrdil, že so žalobcom uzatvoril zmluvu o úvere, na základe ktorej uplatnil žalobca voči nemu nárok. Podľa neho mal však súd žalobu zamietnuť. Zmluva, ktorú so žalobcom

uzatvoril, neobsahuje náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.. Keďže sa jedná o spotrebiteľský úver, chýba napr. rozlíšenie pri splátke, aká suma splátky pripadá na splátku istiny, úrokov a iných poplatkov. Okrem toho, žalobca pri poskytnutí úveru nepostupoval ani s odbornou starostlivosťou.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za zistené, že medzi stranami sporu bola dňa 7.11.2012 uzatvorená Úverová zmluva č. XXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému bezúčelový úver vo výške 2.000 eur pri fixnej úrokovej sadzbe do splatnosti úveru 12,9 % ročne. Žalovaný sa zaviazal úver splatiť 120 anuitnými splátkami po 29,76 eura mesačne. Termín splatnosti prvej splátky bol 19.11.2012 a poslednej 18.10.2022. Každá ďalšia splátka bola splatná k 18. dňu v kalendárnom mesiaci. Výška RPMN bola 15,83 % a priemerná hodnota RPMN bola 19,08 %. Celkovo sa žalovaný zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 3.810 eur. Z dôvodu neplnenia povinností žalovaného z úverovej zmluvy, žalobca listom označeným ako Výzva na predčasné splatenie úveru zo dňa 18.6.2013 oznámil žalovanému predčasnú splatnosť celého úveru a žalovaného vyzval na jeho zaplatenie najneskôr do 10.7.2013.

Súd prvej inštancie uviedol, že uzavretá úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch; úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§1 ods. 2 zákona). Žalobca je právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalovaný je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Podľa citovaného zákona obligatórnu náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. f), j), k) zákona). V súlade s ustanovením § 11 ods. 1 zákona absencia vyššie uvedených údajov nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Z citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová výška, počet a termíny splátok sa viažu ku každej v zákone uvedenej zložke spotrebiteľského úveru, ktoré má žalovaný žalobcovi ako veriteľovi vracať, teda sa to týka istiny, úrokov aj iných poplatkov. Podľa zákona musí byť v každej zmluve jednoznačne, určito a zrozumiteľne a to priamo v zmluve, uvedená nielen výška istiny, ale aj výška riadnych úrokov a iných poplatkov. Cieľom je zabezpečiť, aby spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy mal jasne, určito a zrozumiteľne vyjadrené čo, kedy a kde má platiť a z čoho pozostáva úver ako aj odmena a všetky sumy a splátky, ktoré má veriteľovi za tento úver ako spotrebiteľ zaplatiť.

V tomto prípade z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že zmluva o úvere neobsahuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch tak, ako to je uvedené podľa § 9 ods. 2 písm. k), a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba celkový počet splátok a výška prvej a predposlednej mesačnej splátky, bez rozlíšenia z čoho takáto splátka pozostáva, bez rozlíšenia istiny, riadnych úrokov, poplatkov a iných súm, a ich termínov. Výška ostatných splátok ani v zmluve nie je uvedená. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením a s cieľom tejto právnej úpravy. Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že poskytnutý úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Súd prvej inštancie taktiež uviedol, že má vedomosť o právnom názore, vyjadrenom v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová. V uvedenej právnej veci Súdny dvor EÚ vo svojej odpovedi na 1. otázku uviedol, že Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Slovenský

zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa.

V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi smernicou a Zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom smernica. V takomto prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona, resp. smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli smernici priamy účinok.

Súd preto musí skúmať, či môže smernici priznať nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady, najmä zásada právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem.

Súd bol preto názoru, že napriek citovanému rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ, Zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje §11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pri právnom posúdení veci súd prvej inštancie odkázal na ust. § 497 Obchodného zákonníka, ust. Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, ust. Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, § 7 ods. 1 a na ust. § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku, v rozsahu zamietavého výroku, podal odvolanie žalobca, majúci za to, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je nesprávny, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že úver, ktorý bol poskytnutý žalovanému mal by byť úverom bezúročným a bez poplatkov z dôvodu, že splátky úveru nie sú rozčlenené, poukázal na to, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a určené sú termínom splatnosti anuitnej splátky, čo platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Anuita a anuitné splácanie je definované ako pravidelné (periodické), plynutie pevne stanovených platieb počas určitej špecifikovanej doby. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku. Výška anuitnej splátky sa nemení. Plynule sa mení výška a pomery istiny a úroku. Z toho vyplýva, že na začiatku úverového vzťahu najväčší podiel celej splátky bude tvoriť úrok a naopak, na konci bude najväčší podiel splátky predstavovať istina, čiže každou ďalšou splátkou sa splácanie úrok znižuje a splácaná istina sa zvyšuje. Zo zmluvy vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky a niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú vo VOP. Žalobca poukázal na to, že v prospech jeho argumentácie svedčí aj rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15. Týmto rozsudkom Súdny dvor jednoznačne potvrdil, že banka na spôsob uvádzania povinných náležitostí úverovej zmluvy nazerá

správne a rozsah v akom jednotlivé náležitosti uvádza je pre spotrebiteľa postačujúci pre posúdenie rozsahu jeho záväzku. Povinnou náležitosťou úverovej zmluvy teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na čas pripadajúci na istinu, úroky a iné poplatky a zároveň štát ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľov takýto presný rozpis v zmluve uvádzať. Poukázal na niektoré rozhodnutia krajských súdov potvrdzujúce jeho názor, ako aj na informáciu Odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18.4.2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, z ktorej okrem iného vyplýva, že ani dôvodová správa k Zákonom o spotrebiteľských úveroch nenaznačuje, že by zákonodarca mal ust. 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch v úmysle sprísniť požiadavku zakotvenú v Smernici 2008/48. Žalobca preto žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe vyhovel v plnom rozsahu a zároveň aby priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania, ako aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie. Jeho odôvodnenie považuje za právne správne a v súlade so zisteným skutkovým stavom. Uviedol, že podľa jeho názoru výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú nedostačujúce, neúplné a v nesúlade s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) Zákona č. 129/2010 Z.z.. Pokiaľ žalobca argumentoval rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, žalovaný sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý precízne a jasne právne vysvetlil a vyargumentoval tento rozsudok. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu uviedol, že k náležitostiam spotrebiteľskej úverovej zmluvy sa extenzívne vyjadril v odvolaní. Zdôraznil, že zákon rozčlenenie splátky úveru a jednotlivé zložky dlhu nielen že nevyžaduje, ale v kontexte znenia príslušnej smernice a jej výkladu ani vyžadovať nemôže. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia krajských súdov, z ktorých vyplýva aj jeho argumentácia. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č. k. 17Co/17/2017-63 z 27.7.2017, 9Co/87/2016-75 z 2.5.2017 aj rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6Co/310/2017-109 zo 14.8.2017.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) vychádzajúc z ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá CSP, podľa ktorého ak nie je uvedené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu, v akom bol napadnutý, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli a webovej stránke súdu dňa 8.2.2018 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodným nebolo.

6. Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj s právnym posúdením veci odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci nevyhnutný pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie vo vzťahu k napadnutej časti - predmetu odvolacieho konania a to zamietavého výroku.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávnom právnom posúdení bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávny právny posúdením sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

7. K odvolaniu žalobcu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že za nedôvodnú považoval námietku týkajúcu sa náležitostí zmluvy vo vzťahu k § 9 ods. 1 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.. Z obsahu zmluvy vyplýva len stanovenie výšky anuitnej splátky v sume 29,76 eura, termín splatnosti prvej anuitnej splátky 19.11.2012 a počet anuitných splátok 120, ktoré je povinný dlžník platiť mesačne v 18. deň kalendárneho mesiaca, pričom konečná splatnosť úveru je 18.10.2022. V danom prípade súd prvej inštancie správne posúdil nedostatok náležitostí v zmluve o úvere uzatvorenej medzi stranami sporu, pre ktorý určil, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) Zákona č. 129/2010 Z.z..

8. K možnej aplikácii rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s. proti C. K.Z., odvolací súd uvádza, že pri konflikte smerníc a vnútroštátneho zákona členského štátu Európskej únie je povinnosťou vnútroštátneho súdu skúmať, či môže smernici priznať priamy účinok. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, je povinnosťou súdu skúmať, či môže smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môže zákon vykladať eurokomformne. Takýto eurokomformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože nemôže nahradiť výslovné znenie zákona,

lebo by sa jednalo o výklad contra legem. Otázka priameho účinku smerníc vo všeobecnosti sa v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva únie aplikovať priamo, bezprostredne na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry súdneho dvora Európskej únie na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci (napr. rozsudok z 5.10.2004 vo veci Pfeiffer C-397/01 až C-403/01, rozsudok zo dňa 17.7.1994 vec Faccini Dori C-91/92, rozsudok zo dňa 26.2.1986 vo veci Marshall C-152/84). Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne postupoval, ak o uplatnenom nároku žalobcov rozhodol v zmysle Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Súd prvej inštancie sa vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 správne vysporiadal s tým, že Súdny dvor poskytol výlučne výklad smernice a v žiadnom prípade sa nemohol, a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. 9. Z dôvodov, ktoré uviedol odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v zamietavom výroku, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny, v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 a 2 CSP. 10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu preto priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ich kvantifikáciu zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP. 11. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere 2:1 (§ 3 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z.; odlišné stanovisko predsedníčky senátu je v súlade s ustanovením § 394 ods. 1 CSP pripojené k rozhodnutiu).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané

opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.